

Δελτίο Τύπου
Αθήνα, Ιούνιος 2013

INSENSO
του Δημήτρη Δημητριάδη
από τη θεατρική ομάδα
ANGELUS NOVUS

Σάββατο 6 Ιουλίου 2013
Υπαίθριο Δημοτικό Θέατρο Ζωγράφου

Youtube trailer:

<http://www.youtube.com/watch?v=5RyJlvuqO68>

<http://www.youtube.com/watch?v=NoX-VEaESuY>

Το *Insenso* του Δημήτρη Δημητριάδη, που παίχθηκε το φθινόπωρο στο Θέατρο ΠΟΡΕΙΑ από τη θεατρική ομάδα ANGELUS NOVUS και απέσπασε εγκωμιαστικές κριτικές, επανέρχεται για μία παράσταση, το **Σάββατο 6 Ιουλίου**, στο **Υπαίθριο Δημοτικό Θέατρο Ζωγράφου**, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Πειραματικών Θιάσων - “Θέατρο με άλλη ματιά”, που οργανώνεται από το Ν.Π.Δ.Δ. Πολιτισμού και Αθλητισμού του Δήμου Ζωγράφου και την Ένωση Μη Κερδοσκοπικών Θιάσων (ΕΜΚΕΘΙ).

Ο παθιασμένος μονόλογος, «όπερα χωρίς μουσική», αλλά και ποιητικό δοκίμιο πάνω στον έρωτα, που είναι το *Insenso*, ήδη απ’ τον τίτλο του δηλώνει αυτή την παραφορά σώματος και αισθήσεων, λογικού και λόγου, που το χαρακτηρίζει. Η λέξη είναι επινοημένη από το γαλλικό *insensé* (άφρων, παράφρων, παράλογος, παράδοξος) και παραπέμπει στην πηγή έμπνευσης του συγγραφέα, στην ταινία του Λουκίνο Βισκόντι *Senso* (αίσθηση).

Κατά τα τέλη της αυστριακής κατοχής της Ιταλίας (1860) και ενώ κορυφώνεται το αντιστασιακό κίνημα στη Βενετία, η Κόμισσα Λίβια Σερπιέρι ερωτεύεται τον υπαξιωματικό του αυστριακού στρατού, Φράντς Μάλερ. Τυφλωμένη από την απελπισία όταν την εγκαταλείπει, τον καταδίδει ως λιποτάκτη. Εκείνος συλλαμβάνεται αμέσως και εκτελείται.

Στο *Insenso*, η κόμισσα συνεχίζει να ζει. Διασχίζει τους αιώνες, μη μπορώντας να πεθάνει, απελπισμένη, όχι γιατί πρόδωσε τον εραστή της, αλλά γιατί δεν τον σκότωσε με τα ίδια της τα χέρια, πράξη με την οποία, όπως πιστεύει, θα της ανήκε ολοκληρωτικά. Στην προσπάθειά της να τον ιδιοποιηθεί, καταλήγει να ταυτιστεί μαζί του. Όπως αναφέρει η Δήμητρα Κονδυλάκη στο επίμετρο του έργου: «η Λίβια Σερπιέρι βυθίζεται στο ακρότατο σημείο του ανθρώπου για να περάσει στην άλλη όχθη. Εκεί όπου το δύο γίνεται ένα, εκεί όπου ακόμη και τα ίδια τα φύλα υποχωρούν, **εκεί όπου δεν υπάρχει άρρεν και θήλυ. Υπάρχει Ανδρόγυνο.**»

Ακολουθώντας αυτή την σύγχυση ταυτοτήτων που υπάρχει στο κείμενο, καθώς και την υπόδειξη του ίδιου του συγγραφέα ότι «τον ρόλο της κόμισσας Λίβιας Σερπιέρι θα μπορούσε, ίσως και θα έπρεπε να επιδιωχθεί, να τον υποδυθεί και ο Φραντς Μάλερ», η σκηνοθεσία αναθέτει αυτόν τον μονόλογο σ’ έναν νεαρό άνδρα ηθοποιό (Αναστάσης Δ. Ροϊλός) και τον τοποθετεί σ’ έναν απροσδιόριστο γυμνό σκηνικό χώρο, βυθισμένο στη νύχτα των αιώνων μοναξιάς της κόμισσας, στη νύχτα των σωμάτων. Ταυτόχρονα επιχειρείται μια σύζευξη: αυτή ενός λόγου ποιητικού και άκρως απαιτητικού και μιας εξαντλητικής σχεδόν επιτόπιας κινησιολογίας, μιας ολοκληρωτικής σωματικής δέσμευσης εκ μέρους του ερμηνευτή.

Ταυτότητα της παράστασης

Insenso

Συγγραφέας: Δημήτρης Δημητριάδης

Σκηνοθεσία: Δαμιανός Κωνσταντινίδης

Κοστούμι-φωτισμοί: Έλενα Κώτση με τη βοήθεια του Απόστολου Αποστολίδη

Επιμέλεια κίνησης: όλη η ομάδα με τη βοήθεια της Ελίζας Γκιλιοπούλου

Μακιγιάζ: **Μελίνα Γλαντζή**
Βίντεο: **Κώστας Καρύδας**
Κατασκευή κοστούμιού: **Φούλη Βουτσά**
Ερμηνεία: **Αναστάσης Δ. Ροϊλός**

Για μία παράσταση στο **Φεστιβάλ Πειραματικών Θιάσων – “Θέατρο με άλλη ματιά”** που διοργανώνει ο Δήμος Ζωγράφου

Χώρος: **Υπαίθριο Δημοτικό Θέατρο Ζωγράφου** (Γεωργίου Ζωγράφου 17, είσοδος από Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου)
Διάρκεια παράστασης: **60 λεπτά** χωρίς διάλειμμα
Τιμές εισιτηρίων: **5 ευρώ**

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ από ΚΡΙΤΙΚΕΣ

«Η ποιητικότητα του λόγου μετασχηματίζεται σε μεστές εικόνες (εξαιρετικό το φινάλε με το ξαπλωμένο γυμνό σώμα που «απελευθερώνεται» από το φόρεμα που το περιορίζει), χωρίς να υπάρχουν σκηνικά, μουσικές, ήχοι, φωτιστικά τρικ. Ένα θέατρο ουσιαστικό, που συγκινεί με την απλότητα του.» Κορνήλιος Ρουσάκης, Εξώστης

«Πρόκειται για μια εκλεκτή παράσταση για απαιτητικό κοινό, λάτρεις της ποίησης, του θεατρικού λόγου και της επιθυμίας του λόγου.» Πηνελόπη Χριστοπούλου, Επί Σκηνής

«με μόνη μουσική υπόκρουση το θρόισμα του υπέροχου ταφταδένιου φορέματος της Έλενας Κώτση και δημιουργώντας με τους φωτισμούς της ίδιας, εικόνες σπάνιας μινιμαλιστικής αισθητικής.» Αχιλλέας Ψαλτόπουλος, Αγγελιοφόρος

«Η τελική σκηνή, έξοχη, είναι η ιδανική κατακλείδα μιας, εν συνόλω, εξαιρετικής ερμηνείας τόσο από τον σκηνοθέτη όσο και από τον νεαρό ηθοποιό.» Ματίνα Καλτάκη, tospirito

«Η παράσταση είναι αριστουργηματική.» Χαρά Κιούση, Cosmo.gr

Κριτικές

LiFO, Ματίνα Καλτάκη

Στήλη: Κριτική Θεάτρου, 24 Απριλίου 2013

«ενδιαφέρουσα σκηνική απόδοση του Insenso του Δημητριάδη από τον Δαμιανό Κωνσταντινίδη στο θέατρο Πορεία. Ο σκηνοθέτης της ομάδας Angelus Novus (από τη Θεσσαλονίκη) ανέθεσε τον φλεγόμενο μονόλογο στον Αναστάση-Δημήτρη Ροϊλό, έναν νέο ηθοποιό του οποίου η πληρότητα της ερμηνείας (ως συνολική σκηνική παρουσία) εντυπωσιάζει. Το ότι η Λίβια Σερπιέρι ερμηνεύεται από έναν (όμορφο) άνδρα φωτίζει σημεία του έργου που παρέμειναν αφανή στις άλλες δύο σκηνικές αναγνώσεις του έργου που είδαμε πέρσι, του Εμμανουήλ Κουτσοурέλη και του Μιχαήλ Μαρμαρινού.»

Theatro-Live.blogspot, Άννα Σαμπατακάκη

«Insenso!!! Ένα μεγάλο έργο, ένας μεγάλος ρόλος, ένα μεγάλο ταλέντο ανέτειλε!!!»

Στήλη: Κριτική, 7 Απριλίου 2013

«Ένα κείμενο για τον έρωτα μιας γυναίκας ιδωμένο απο την πλευρά της γυναίκας, γραμμένο απο άνδρα, σκηνοθετημένο απο άνδρα και ερμηνευμένο απο άνδρα τόσο τέλεια... Τα τρία θαυμαστά παράδοξα αυτής της παράστασης. Ο σκηνοθέτης Δαμιανός Κωνσταντινίδης καθηγητής στο τμήμα θεατρολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης μας είναι γνωστός και απο άλλες πολύ καλές παραστάσεις που έχει ανεβάσει στο Θέατρο Ορα με την ομάδα Angelus Novus. Εδώ μας παρουσιάζει κάτι το αριστουργηματικό.»

tospirito.net, Ματίνα Καλτάκη

«είδα το *Insenso* του Δημήτρη Δημητριάδη στο θέατρο Πορεία»

Στήλη: Θέατρο, 17 Απριλίου 2013

«...ξεκινά με το φόρεμα της Λίβια Σερπιέρι, το «απλό αλλά και λαμπρό» φόρεμά της, σαν γλυπτό στο κέντρο της σκηνής. Το φόρεμα γίνεται κωδικό σημείο της παράστασης, γίνεται πολιτισμικό σύμβολο αλλά κυρίως σύμβολο του φύλου, του έμφυλου σώματος και της έμφυλης διαμάχης. Σιγά-σιγά αναδύεται το σώμα που το φορεί, ο ηθοποιός/Λίβια Σερπιέρι. Θυμίζει πρωταγωνίστρια της όπερας, όταν ορχήστρα και κοινό έχουν φύγει. Στο τέλος θα γλιστρήσει έξω από το πολύπτυχο φόρεμα της Λίβιας - αφήνοντας άδειο το φόρεμά της, το σύμβολο του φύλου της, σαν κουκούλι γυμνό από ζωή, η γυναίκα γίνεται το σώμα του εραστή της. Η Λίβια δεν υπάρχει πάνω στη σκηνή παρά ως γυμνό κορμί του Φραντς, ένα σώμα νικημένο από «την λατρεία του εφήμερου και του φθαρτού». ...ένα σώμα προ-ιστορικό, που εγκαταλείπει γραμματική και συντακτικό για να ξαναβρεί την αλήθεια της άναρθρης κραυγής. Η τελική σκηνή, έξοχη, είναι η ιδανική κατακλείδα μιας, εν συνόλω, εξαιρετικής ερμηνείας τόσο από τον σκηνοθέτη όσο και από τον νεαρό ηθοποιό.»

Κορνήλιος Ρουσάκης

ΕΞΩΣΤΗΣ-Τεύχος 500+445 –εβδομάδα 3-9 Δεκεμβρίου 2012

«Έρωτας όπως θάνατος...»

«... Τον μονόλογο αυτό τον ερμηνεύει άνδρας, ο νεαρός ηθοποιός **Αναστάσης Δ. Ροϊλός**, σε μια καθηλωτική υπερπροσπάθεια, έναν δρόμο αντοχής ... Εκτίμησα ιδιαίτερα την αποφυγή του ηθοποιού να καταφύγει σε ερμηνευτικές ευκολίες, μέσω της κίνησης ή της στάσης του σώματος, που θα οδηγούσαν σε μια καρικατούρα γυναικείας φιγούρας. Έχει εξαιρετικά φροντισμένες λεπτεπίλεπτες κινήσεις, βλέμμα που σκιαγραφεί τις λέξεις και παράλληλα ένα ισχυρό κομμάτι αρρενωπότητας που υποσημειώνει πως ο νεκρός εραστής της κόμισσας βρίσκεται διαρκώς εντός της και τη στοιχειώνει. Είναι αξιοσημείωτη η προσήλωση του ηθοποιού και ο ακριβής, χειρουργικός τρόπος ελέγχου των εκφραστικών του μέσων και του σκηνικού χώρου.

Ο **Δαμιανός Κωνσταντινίδης** αναδεικνύει τις εξάρσεις και εντάσεις του κειμένου, βάζοντας τον ηθοποιό να σαρώνει τη γυμνή σκηνή, επιδιώκοντας σε μια σωματική αποτύπωση του ψυχικού άλγους. Συχνά σε απόσταση αναπνοής από τους θεατές και την επόμενη στιγμή στον τοίχο, στο βάθος της σκηνής. Η ποιητικότητα του λόγου μετασηματίζεται σε μεστές εικόνες (εξαιρετικό το φινάλε με το ξαπλωμένο γυμνό σώμα που «απελευθερώνεται» από το φόρεμα που το περιορίζει), χωρίς να υπάρχουν σκηνικά, μουσικές, ήχοι, φωτιστικά τρικ. Ένα θέατρο ουσιαστικό, που συγκινεί με την απλότητα του.»

Επί σκηνής – το θέατρο στο διαδίκτυο

Πηνελόπη Χριστοπούλου, «*Insenso* του Δημήτρη Δημητριάδη»

Σάββατο, 10 Νοέμβριος 2012

«...Ο **Αναστάσης Ροϊλός** (Κόμισσα Σερπιέρι) έχει έναν εσώτερο μονόλογο και ένα ανεξάντλητα εκφραστικό σώμα, ώστε να συμβαδίζει με το κείμενο και τη διάθεση που απαιτείται μετατρέποντας τον θεατή σε «δεσμότη του» ... Φαίνεται να είναι τόσο εξοικειωμένος με το περιβάλλον του έργου, ώστε να γίνεται μέρος του. Μια όμορφη παρουσία που εξωτερικεύει την δική του εσωτερική φωνή δίχως να αλλοιώνει τον χαρακτήρα του έργου. Πρόκειται για μια εκλεκτή παράσταση για απαιτητικό κοινό, λάτρεις της ποίησης, του θεατρικού λόγου και της επιθυμίας του λόγου.»

ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ, Αχιλλέας Ψαλτόπουλος

«Η Ψυχοπάθεια στην Κοινωνία και τον Έρωτα»

Στήλη: Περί Ονου Σκιάς(36), aggelioforos.gr, Παρασκευή, 16 Νοεμβρίου 2012

«... ο Κωνσταντινίδης (αντι)παρέθεσε την δική του λιτότητα και αυστηρότητα και κέρδισε τις εντυπώσεις, σε μια μεστή δουλειά που απέφυγε τους εύκολους εντυπωσιασμούς. Σε μια άδεια μαύρη σκηνή κίνησε εμπνευσμένα τον εξαιρετικό ηθοποιό του Αναστάση Δ. Ροϊλό, με μόνη μουσική υπόκρουση το θρόισμα του υπέροχου ταφταδένιου φορέματος της Έλενας Κώτση και

δημιουργώντας με τους φωτισμούς της ίδιας, εικόνες σπάνιας μινιμαλιστικής αισθητικής. Έτσι ο Ροϊλός μετασχηματιζόταν διαρκώς και κομψά από Λίβια σε Φραντς και αντίστροφα, αφού στον τέλειο έρωτα, οι δύο πορεύονται πια σε σάρκα μία. Ο Κωνσταντινίδης πίστεψε στη δυναμική του κειμένου και τις ερμηνευτικές ικανότητες του ηθοποιού του και βγήκε νικητής σ' έναν δύσκολο αγώνα. »

Επικοινωνία:

Δαμιανός Κωνσταντινίδης (σκηνοθέτης)

τηλ: 6945-37.38.11

Παρακαλούμε για τη δημοσίευση

Δέσποινα Ερρίκου

τηλ: 6944 613 607, errikou@eexi.gr